

Lovforslagets anden Behandling kan modtage Ændringsforslag om at føre Satsen tilbage til 50 Ø.

Korsgaard: Om den Tale, som den højtærede Finansminister holdt ved Lovforslagets Fremlæggelse, skal betragtes som en Finanstale, en Valutatale eller en Tale dækkende et Tilbagetog, skal jeg lade være usagt. Med Hensyn til det finansielle har det ærede Medlem Hr. N. Neergaard allerede rettet en Del i de Udtalelser, som fremkom fra den højtærede Finansminister, og om det finansielle vil der jo altid være Tid til at tales ved til Efteraaret. Jeg skal derfor i særlig Grad henholde mig til den Side af Sagen, som jeg vel maa betragte som vendt mod Valutaproblemet; dog maa jeg ogsaa mene, at der kan være Grund til at ofre Tilbagetogstendensen nogle faa Ord.

Der er ikke Tvivl om, som ogsaa nævnt af tidligere Talere, at Svesker og Rosiner spillede en meget betydelig Rolle i den socialdemokratiske og den radikale Valgkampagne... (*Hans Nielsen*: i Horsens?) ... Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som jeg har den Ære at være Modkandidat til i Horsens, afbryder og spørger, om dette ogsaa skete i Horsens; ikke fra det ærede Medlems Side, for som det ærede Medlem vil huske, deltog han ikke i Valgkampagnen, men i Egnen omkring Horsens gik det saamænd nok saa livligt med baade Svesker og Rosiner.

Jeg tror imidlertid, at hvis man i en Situation som den, hvori vi befinder os, stiller Befolkningen overfor dette: I bør paa ingen Maade finde jer i, at I kommer til at betale Svesker og Rosiner meget dyrt, og vil gøre sig til Profeter for den Lære, da skal man nok — hvis ellers Folk vil tage Hensyn til Profeterne — efterhånden frembringe en saadan Aand i den danske Befolkning, at det vil blive fuldkommen umuligt overhovedet at hæve den danske Krone. Den Tendens, der laa i dette med Svesker og Rosiner, en Tendens, som vi ofte træffer ogsaa her, er nemlig den, at til den jævne Mand maa der, selv i alvorlige Situationer, overhovedet ingen Krav stilles.

Den højtærede Finansminister argumenterede overfor Svesker og Rosiner ud fra den Betragtning, at Indførselslisterne havde vist, at der blev indført lige saa store Mængder af disse Varer nu som tidligere, og følgelig virkede Foranstaltningen ikke som en Valutaforanstaltning. Jeg maa hævde, at den Opfattelse er fuld-

kommen grundforkert — om end man træffer den ofte her i Salen —, at det afgørende for Valutaen er Importen, og naar blot Importen nedbringes, er alt saare godt. Dette er nu ikke just i og for sig direkte i Forbindelse med Valutaen, at denne Anskuelse fremsættes, men i direkte Forbindelse med Handelsbalancen, og med Handelsbalancens Forbedring venter man igen en Forbedring af Valutaen.

Jeg maa, som jeg gentagne Gange har gjort det, hævde, at det er ikke ene afgørende, om Importen er saa og saa stor. Det mere afgørende er: hvorledes staar Import og Eksport til hinanden? Jeg føler mig overbevist om, at enhver Forøgelse af Forbruget indenfor Landets Grænser vil enten medføre en forøget Import eller en formindsket Eksport, og jeg mener, at hvis disse to Ting er lige store — altsaa hvis eventuelt Importforøgelsen bliver den samme som Eksportformindskelsen —, saa naas der overhovedet intet ved at flytte dette Forbrug. Jeg maa derfor gaa ud fra, at det er en ganske forkert Opfattelse, at blot vi klarer Importen, er alt godt.

Følgen af, at man vedblivende trods den forhøjede Pris spiser sine Svesker og Rosiner, maa imidlertid uvægerlig blive den, at man da maa undvære de Penge, man hertil anvender mere, til Køb af andre Artikler. Altsaa, Resultatet maa blive, at man paa et andet Punkt nedsætter sit Forbrug. Men det er jo netop det, man skal. Dette er efter min bedste Overbevisning overhovedet den eneste reelle Kærne i hele Handelsbalance-Problemet: Forbruget maa sættes ned, saa det kommer til at svare til det, som Landet producerer. Det er klart, at ved en stigende Produktion kan man ogsaa tillade sig at bruge mere, men dette maa ogsaa være Baggrunden for at bruge mere.

Naar Forholdet i Kraft af de Oplysninger, der foreligger i Handelsbalancen, er dette, at Forbruget er større end det, man producerer, maa vi altsaa have Forbruget ned, og til dette, maa jeg hævde, virker Foranstaltninger af denne Art. Denne Foranstaltning har netop virket til at fjerne Penge fra et unyttigt Forbrug. Jeg maa nemlig mene, at det har været et unyttigt Forbrug, da Folk har vist, at de hellere vil have Svesker og Rosiner end det andet, og jeg kan derfor hævde, at saa virker Foranstaltningen netop, som den skal, som en Valutaforanstaltning.

Men den gør det ikke alene gennem det, men ogsaa derigennem, at man gen-